

Poslední Namsara

Draksorové kdysi bývali velice mocní. Byli křídly noci, ohněm pršícím z nebes. Byli tím posledním, co jste v životě spatřili.

Nikdo se jim neodvážil vzepřít.

Leč pouští se začala valit bouře. Dobytelé ze zámoří zvaní skralové se zmocnili severních ostrovů a hladověli po další půdě. Hladověli po Firgaardu, zářící hvězdě pouštního království. Rušným hlavním městě, které leželo na švu mezi bílým pískem a horským masivem. Pokud se zmocní Firgaardu, budou vládnout světu.

Skralové se v naději, že zaskočí draksory nepřipravené, připlížili pod rouškou noci.

Leč sotva se rozhostila noc, Prastarý roznítil plameny.

Neboť Prastarý o příchodu nepřátel zvěděl. A rozhlédl se po zaprášených vískách a pouštních dunách, hledal a hledal, až našel muže, který vyhovoval jeho záměrům.

Muže jménem Nishran.

Prastarý zašeptal jméno Prvního draka a probudil ho tak ze spánku. První drak se rozlétl vysoko a daleko, plachtil nad pouští a pátral po tom, koho měl najít.

Nishran byl tkadlec. Když ho První drak našel, seděl u stavu. Pedál přestal cvakat a štůčky klapat, když tkadlec vzhlédl k šua pinám černým jako bezměsíčná noc.

Srdce se mu naplnilo bázní.

Leč Prastarý si Nishrana vybral, aby byl jeho Namsarou, a tomu se každý smrtelník musel podřídít.

Prastarý obdařil Nishrana schopností vidět v temnotě. A Nishran pod rouškou noci vedl dračí královnu a její armádu přes poušť, jen za světla srpku novoluní, přímo k tábořišti skralů.

Dobytelé ze severu nebyli připraveni na šipy a dračí oheň, které je probíraly ze spánku. Skončili přemožení těmi, jejichž zemi přišli dobýt.

Když bylo po boji, dračí královna nevyhnala vetřelce ze své říše. Kdyby je propustila, pustošili by všude, kam by vkročili, nebo by se vrátili silnější než předtím, aby se pomstili. Nechtěla být zodpovědná za zkázu a smrt v jiných krajích. A tak spolu s Namsarou poručili, aby byla všem skralům do posledního nasazena obruč koe lem krku, která bude jejich pokáním za krveprolití rozpoutané na severních ostrovech.

Když byli skralové takto ztrestáni a uvrženi do otroctví, v království draksorů zavládl pokoj. Zpráva o porážce dobytélů se šířila rychle a daleko. Vládci vzdálených národů putovali přes poušť, hory a moře, aby dračí královně přísahali věrnost.

Jenže oslavy netrvaly dlouho.

Na Firgaard se znovu snesla temnota, když se draci náhle bez varování obrátili proti svým jezdcům, napadali jejich rodiny a spalovali jejich domy. Místo aby ve Firgaardu plály oslavné vatry vítězství, město hořelo v dračím ohni, který měnil v popel terasy, nádvoří a zahrady. Za dne byl vzduch prosycen kouřem a na ulice dopadaly černé stíny, jak draci jeden za druhým přelétali nad městem k Proláklíně. Z ní se už nikdy nevynořili.

Firgaard zachvátil chaos. Někteří z draksorů se přimkli ke královně, která proklela draky za jejich zradu; jiní se spojili s veleknězi, již ze zkázy vinili královnu.

Draksori se obrátili proti draksorům. Vzplály další domy. Firgaard se měnil v trosky.

To byla první zrada.

Druhá přišla v podobě příběhů.